

מינכר ולבתר הכי מנכר ודאי בר בתרא הוא. ומתרצת הגמ', אמר רב ספרא אין בודקין את הנשואות שלא יתגנו על בעליהן. ושואלת הגמ' ונבדקה בהילוכה, אמר רמי בר חמא אשה מחפה עצמה כדי שיירש בנה בנכסי בעלה. ופירש רש"י בהלוכה מוליכין אותה בעפר תיחוח אי מעוברת היא פסיעותיה ניכרות ומעמיקות יותר משאר נשים, שהולד מכבדה.

ואמרנו להסביר שפסיעותיה ניכרות אינו מחמת המשקל, דוכי ידעינן מה היה המשקל אז ומה נהיה עכשיו שהיא בהריון כדי שנדע כמה מעמיקות, ועוד הרי זה קשה מאוד לבדוק בכל אשה כמה היתה מעמיקה וכמה עכשיו מעמיקה. לכן החילוק הוא, שכשהיא בהריון אז היא הולכת לאט בכבדות ומכח זה הפסיעות ניכרות בעומק.

וא"כ בדיקה זו היא נכונה בכל הנשים.

וממה שהגמ' תירצה דאשה מחפה את עצמה כדי שיירש בנה בנכסי בעלה ולא תירצה שמא בן שבעה לשני ועוברה ניכר לשליש ימיה, דהיינו ב' חדשים ושליש, משמע דגם מי שיולדת לשבעה אין עוברה ניכר אלא לג' חדשים.

מוכח מכאן שעובר ניכר לג"ח ואין חילוק בין אשה לאשה.

ה. גמ' סנהדרין דף סט.: בן סורר ומורה

איתא בסנהדרין דף סט. גופא אמר ר' כרוספדאי, א"ר שבתאי כל ימיו של בן סורר ומורה אינן אלא ג"ח בלבד, יתיב ר' יעקב מנהר פקוד קמיה דרבינא, ויתיב וקאמר משמיה דרב הונא בריה דרב יהושוע, ש"מ מדרבי כרוספדאי א"ר שבתאי יולדת לשבעה אין עוברה ניכר לשליש ימיה, דאי ס"ד עוברה ניכר לשליש ימיה למה לי ג', בתרי ותילתא סגיא, א"ל לעולם אימא לך עוברה ניכר לשליש ימיה, וזיל בתר רובא.

ופירש רש"י ש"מ וז"ל: מדלא קרי ראוי לקרותו אב עד ג' חדשים, ש"מ אפי' אשתו היתה יולדת לשבעה אינו ניכר בפחות מג' חדשים, דאי לשליש ימיה ניכר בתרי ירחי ותילתא נפטר כל אדם מדין סורר ומורה, דהא ראוי לקרותו אב.

ונפ"מ לאשה שלא שהתה אחר בעלה אחרי שנתגרשה או נתאלמנה ג' חדשים ונשאת ונתעברה, ספק מן הראשון ספק מן האחרון, אם הוכר עוברה לשני חדשים ושליש לנישואי אחרון, ודאי מן הראשון, דאפי' אם היתה עתידה לילד לשבעה לאחרון, לא היה ניכר לשליש ימיה, זיל בתר